

Arrest

nr. 153 853 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 december 2014 komt de verzoekende partij België binnen met een visum kort verblijf.

1.2. Op 12 januari 2015 doet de verzoekende partij een aankomstverklaring te Zonhoven.

1.3. Op 5 februari 2015 ondertekent de verzoekende partij met mevrouw O.B., van Belgische nationaliteit, een verklaring tot wettelijke samenwoning.

1.4. Op 2 april 2015 gaf de procureur des Konings een negatief advies met betrekking tot de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en mevrouw O.B. Op basis van dit advies weigert de

gemeente Zonhoven de voltrekking van de voorgenomen wettelijk samenwoning. De voornoemde personen stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg.

1.5. Op 29 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 6 mei 2015.

1.6. Op 28 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.7. Op 28 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de heer die verklaart le heten:
(...)”*

wordt een inreisverbod voor drie (3) jaar opgelegd.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.05.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 6.5.2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74:11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar.

Om volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- Een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.*

Betrokkene kwam op 28.12.2014 met een visum C geldig voor kort verblijf met het oog op familiebezoek naar België. In plaats van binnen de toegelaten termijn voor verblijf terug te keren naar Turkije deed hij op de gemeente Zonhoven een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane, waarvan door het Parket van Hasselt werd vastgesteld dat deze niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De gemeente Zonhoven weigerde dan ook op grond van het advies van het Parket van Hasselt deze wettelijke samenwoning te registreren

Het feit dat betrokkene een beroep indiende tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt, gezien de negatieve vaststellingen van het Parket van Hasselt met betrekking tot de doorleefde familieband met Mevr. O. (...), op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM.

Het enkel feit dat Mevr. O. (...) nu meldt zwanger te zijn (bevalling zou voorzien zijn voor januari 2016) doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op

wettelijke samenwoning zoals bedoeld in artikel 1476quater, vijfde lid, van het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog de wettelijke samenwoning moet worden geregistreerd in het bevolkingsregister, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag en een aanvraag tot intrekking van dit inreisverbod indienen op grond van die samenwoning.

Uit het geen voortgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en de poging om een schijnwoning aan te gaan, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Gezien die negatieve vaststellingen van het Parket van Hasselt met betrekking tot de doorleefde familieband tussen betrokkene en Mevr. O. (...), houdt dit inreisverbod op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Het inreisverbod betekent evenmin een breuk van de relaties met andere in België verblijvende familieleden en brengt aldus geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee."

1.8. Op 16 september 2015 wordt het beroep vermeld in punt 1.6. verworpen bij arrest nr. 152 599 van de Raad.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.

3.1.1. Na citering van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, wijst de verzoekende partij erop dat artikel 74/11, §2, tweede lid van voornoemde wet voorziet dat de gemachtigde zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, dat het duidelijk is dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan de verwerende partij, zodat zij belang heeft bij de nietigverklaring van het haar oplegde inreisverbod. Zij vervolgt dat haar een inreisverbod werd opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en omdat er haar geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, daar de bestreden beslissing het heeft over de hardnekkigheid waarmee zij illegaal op het grondgebied blijft en de zogenaamde poging om een schijnwettelijke samenwoning aan te gaan, dat het past op te merken dat zij pas sinds 28 december 2014 op het grondgebied verblijft, dat zij bij aankomst in het bezit was van een visum geldig tot 11 februari 2015, dat haar bij het verstrijken van het visum, ingevolge de omzendbrief van 17 september 2013 geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, dat dit haar pas kon worden afgeleverd vanaf de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand op 2 mei 2015. De verzoekende partij wijst erop dat zij een eerste bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 6 mei 2015, dat zij vijftien dagen later reeds van haar vrijheid werd beroofd na het verstrijken van de termijn van dit bevel en dat dient opgemerkt te worden dat de in

voornoemd bevel voorzien termijn voor vrijwillig vertrek (zeven dagen) wel bijzonder kort was. Voorts wijst zij erop dat zij en haar partner een beroep instelden tegen de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand om de wettelijke samenwoning niet te vermelden in de registers van de burgerlijke stand, dat deze zaak nog hangende is en er aldus niet definitief gesteld kan worden dat zij een poging tot schijnsamenwoning ondernomen heeft. Zij meent dat waar verwezen wordt naar de vaststellingen van het Parket, dient te worden opgemerkt dat het Openbaar Ministerie in deze slechts een adviserende functie heeft en dat het advies geenszins bindend is, dat door nu reeds te stellen dat het vaststaat dat er sprake is van een schijnsamenwoning de administratieve overheid voorop loopt op de onafhankelijke beslissing van de familierechter.

Verder meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht schendt, dat er immers kan afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen, dat zij sedert 2012 een relatie heeft met haar Belgische partner, die momenteel zwanger is en dat haar eerste kind verwacht wordt in januari 2016, dat door het inreisverbod dan ook manifest een breuk van haar familiale relaties wordt opgedrongen. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of haar familieleden ook elders dan op het Belgisch grondgebied kan worden verdergezekt. De verzoekende partij betoogt dat het *prima facie* onmogelijk lijkt dat haar Belgische partner, die in België al haar belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft gevestigd, met haar zou meereizen naar Turkije om een nieuw leven te beginnen.

Waar de verwerende partij zou opmerken dat zij steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, merkt de verzoekende partij op dat deze mogelijkheid tot opheffing theoretisch is en dat zij in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij haar partner de eerstkomende drie jaar zal terugzien, dat het bovendien duidelijk is dat, zelfs wanneer de verwijdering toch maar tijdelijk zou zijn, deze ervoor zorgt dat zij haar partner niet kan bijstaan tijdens de zwangerschap en dat zij zeer waarschijnlijk ook de geboorte van haar eerste kind zal moeten missen.

3.1.2. De verzoekende partij voert niet dienstig dat artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, dat het duidelijk is dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan de verwerende partij, zodat zij belang heeft bij de nietigverklaring van het haar oplegde inreisverbod, gezien haar het belang niet wordt ontzegd bij het onderhavig annulatieberoep tegen de beslissing van 28 mei 2015 houdende het inreisverbod.

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing duidt immers duidelijk de juridische grondslag voor het afleveren van een inreisverbod aan: er wordt op duidelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens worden de hieraan ten grondslag liggende feitelijke overwegingen vermeld: de verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te

verlaten haar betekend op 6 mei 2015 en dat de verzoekende partij weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Deze feitelijke en juridische vaststellingen, die stroken met de gegevens van het administratief dossier, worden door de verzoekende partij niet betwist.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De bestreden beslissing motiveert uitdrukkelijk "Om volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

(...) Betrokkene kwam op 28.12.2014 met een visum C geldig voor kort verblijf met het oog op familiebezoek naar België. In plaats van binnen de toegelaten termijn voor verblijf terug te keren naar Turkije deed hij op de gemeente Zonhoven een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane, waarvan door het Parket van Hasselt werd vastgesteld dat deze niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De gemeente Zonhoven weigerde dan ook op grond van het advies van het Parket van Hasselt deze wettelijke samenwoonst te registreren

Het feit dat betrokkene een beroep indiende tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt, gezien de negatieve vaststellingen van het Parket van Hasselt met betrekking tot de doorleefde familieband met Mevr. O. (...), op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM.

Het enkel feit dat Mevr. O. (...) nu meldt zwanger te zijn (bevalling zou voorzien zijn voor januari 2016) doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoonst zoals bedoeld in artikel 1476quater, vijfde lid, van het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog de wettelijke samenwoonst moet worden geregistreerd in het bevolkingsregister, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag en een aanvraag tot intrekking van dit inreisverbod indienen op grond van die samenwoonst.

Uit het geen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en de poging om een schijnsamenwoonst aan te gaan, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot ghet opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Gezien die negatieve vaststellingen van het Parket van Hasselt met betrekking tot de doorleefde familieband tussen betrokkene en Mevr. O. (...), houdt dit inreisverbod op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Het inreisverbod betekent evenmin een breuk van de relaties met andere in België verblijvende familieleden en brengt aldus geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee..". Hieruit kan afgeleid worden dat de verwerende partij niet enkel de reden van de beslissing tot het nemen van het inreisverbod op zich heeft gemotiveerd, maar eveneens de reden waarom zij voor drie jaar heeft gekozen. Uit de motieven blijkt ook dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven dat door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

3.1.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij aangevoerd wordt.

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.1.5. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat het inreisverbod wordt opgelegd, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. In het bijzonder wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 6 mei 2015. De verzoekende partij betwist immers niet dat op het moment dat het bestreden inreisverbod werd opgelegd zij nog geen gevolg had gegeven aan het eerdere bevel. Echter kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat haar een inreisverbod werd opgelegd omdat haar geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, nu dit geenszins blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

3.1.6. De verzoekende partij meent dat de motieven waarbij verwezen wordt naar haar hardnekkigheid om het grondgebied te verlaten en haar zogenaamde poging om een schijnwettelijke samenwoning aan te gaan, om een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen, niet afdoende zijn.

3.1.6.1. Betreffende haar hardnekkigheid om het grondgebied te verlaten, wijst de verzoekende partij erop dat zij pas sinds 28 december 2014 op het grondgebied verblijft, dat zij bij aankomst in het bezit was van een visum geldig tot 11 februari 2015, dat haar bij het verstrijken van het visum, ingevolge de omzendbrief van 17 september 2013 geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, dat dit haar pas kon worden afgeleverd vanaf de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand op 2 mei 2015. De verzoekende partij wijst erop dat zij een eerste bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 6 mei 2015, dat zij vijftien dagen later reeds van haar vrijheid werd beroofd

na het verstrijken van de termijn van dit bevel en dat dient opgemerkt te worden dat de in voornoemd bevel voorzien termijn voor vrijwillig vertrek (zeven dagen) wel bijzonder kort was

Vooreerst wijst de Raad er op dat de opmerking van de verzoekende partij dat de termijn voor vrijwillig vertrek bepaald in het haar op 6 mei 2015 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, kritiek betreft die gericht is tegen het voornoemde bevel om het grondgebied te verlaten en aldus *in casu* niet dienstig kan gevoerd worden daar het onderhavig annulatieberoep enkel gericht is tegen het inreisverbod van 28 mei 2015.

Voorts wijst de Raad erop dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 6 mei 2015 niet opvolgde. Voorts kan in de bestreden beslissing ook gelezen worden dat de verzoekende partij met een visum voor familiebezoek naar België kwam doch in plaats van binnen de toegelaten termijn voor verblijf terug te keren naar Turkije een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde doch dat deze geweigerd werd door de gemeente op advies van het Parket waaruit kan afgeleid worden dat de verklaring niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze feiten vinden hun grondslag in het administratief dossier. Op grond van voormelde feiten, die de verwerende partij uiteenzet in de motieven van de bestreden beslissing, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor te besluiten tot de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Voorts komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij bij aankomst in het bezit was van een visum geldig tot 11 februari 2015, dat haar bij het verstrijken van het visum, ingevolge de omzendbrief van 17 september 2013 geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, dat dit haar pas kon worden afgeleverd vanaf de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand op 2 mei 2015, meent de Raad dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij een visum had geldig tot 11 februari 2015 en dat zij daarvoor een verklaring wettelijke samenwoning indiende en haar tot na de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand op 2 mei 2015 geen bevel om het grondgebied werd afgeleverd, doch gaat de verzoekende partij voorbij aan het motief waarin duidelijk gesteld wordt dat de verzoekende partij niet is teruggekeerd binnen de toegelaten termijn voor verblijf maar een verklaring van wettelijke samenwoning deed bij de gemeente die nadien geweigerd werd met reden dat deze er niet op gericht was een duurzame verbintenis tussen partners aan te gaan maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Zoals reed gesteld is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op grond van deze vaststelling en op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan het haar op 6 mei 2015 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, te besluiten tot een hardnekkigheid in hoofde van de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten.

3.1.6.2. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij en haar partner een beroep instelden tegen de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand om de wettelijke samenwoning niet te vermelden in de registers van de burgerlijke stand, dat deze zaak nog hangende is en er aldus niet definitief gesteld kan worden dat zij een poging tot schijnsamenwoning ondernomen heeft. Zij meent dat waar verwezen wordt naar de vaststellingen van het Parket, dient te worden opgemerkt dat het Openbaar Ministerie in deze slechts een adviserende functie heeft en dat het advies geenszins bindend is, dat door nu reeds te stellen dat het vaststaat dat er sprake is van een schijnsamenwoning de administratieve overheid voorop loopt op de onafhankelijke beslissing van de familierechter.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet enkel blijkt dat verwezen wordt naar het advies van het Parket van Hasselt, doch ook wordt gewezen op het feit dat de

gemeente Zonhoven de verklaring van wettelijke samenwoning weigerde te registreren en dit op grond van voormeld advies.

De Raad wijst erop dat het feit dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar nog niet definitief is geworden en dat de verzoekende partij en haar partner een beroep instelden tegen voormelde beslissing niet verhindert dat de gemachtigde rekening houdt met deze beslissing. Een overheidsbeslissing wordt immers vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*". De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat de samenwoning werd geweigerd omdat de ambtenaar van Burgerlijke Stand, in navolging van het advies van het Parket, een negatief advies verleende over de verklaring wettelijke samenwoning omwille van het feit dat de verzoekende partij tracht hier verblijf te verwerven terwijl het niet gaat om een duurzame verbintenis (zie administratief dossier – beslissing gemeente Zonhoven van 2 april 2015: 'om te proberen', geen contact met familie partner, geen ontmoeting voor komst naar België, ...). Het is niet kennelijk onredelijk om het feit dat een ambtenaar van de Burgerlijke Stand, na een onderzoek, weigerde een samenwoning toe kennen omdat deze samenwoning er niet op was gericht een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, te betrekken bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

De Raad besluit dat de gemachtigde, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met het feit dat een ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde een positieve beslissing te nemen betreffende de gevraagde samenwoning omdat deze samenwoning was gericht op het verwerven van een verblijfsrecht.

3.1.7. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de gemachtigde gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die haar er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur of tot het niet opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen. Uit het bestreden inreisverbod blijkt immers dat rekening werd gehouden met de voorgehouden relatie met haar partner maar dat wordt verwezen naar de beslissing van de ambtenaar van Burgerlijke Stand waarbij de samenwoning werd geweigerd omdat hij oordeelde dat er sprake was van een schijnrelatie alsook naar negatieve vaststellingen van het Parket met betrekking tot de doorleefde familieband tussen de verzoekende partij en haar partner waardoor geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing ook dat rekening gehouden werd met de zwangerschap van mevrouw O.B. doch geoordeeld werd dat ook dit element geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

De verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat zij sinds 2012 een relatie heeft met haar Belgische partner, doch beperkt zich tot een loutere bewering, doch hiermee geenszins aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing incorrect of onredelijk zouden zijn. Gelet op de vaststellingen van het ontbreken van een doorleefde familieband, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat door het inreisverbod manifest een inbreuk van de familiale relaties wordt opgedrongen, dat de verwerende partij niet onderzocht of het familieleven elders dan op het Belgische grondgebied kan verder gezet worden en dat het *prima facie* onmogelijk lijkt dat haar Belgische partner, die al haar belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België gevestigd heeft, met haar mee zou reizen naar Turkije om er een nieuw leven te beginnen. In zoverre de verzoekende partij meent dat de humanitaire redenen erin bestaan dat haar eerste kind wordt verwacht door haar en haar Belgische partner in januari 2015 (lees: 2016) en zij erop wijst dat de verwijdering ervoor zorgt dat zij haar partner niet kan bijstaan tijdens haar zwangerschap en zij ook zeer waarschijnlijk de geboorte van haar eerste kindje zal moeten missen, wijst de Raad erop dat nergens uit het administratief dossier, noch uit de door de verzoekende partij bijgevoegde stukken blijkt dat zij de vader is van het kind waarvan mevrouw O.B., haar zogenaamde Belgische partner, zwanger is. Uit het voorgelegde gezondheidsattest blijkt enkel dat mevrouw O.B. zwanger is en de bevalling voorzien is voor 18 januari 2016, uit een ander attest blijkt dat een dokter verklaart dat mevrouw O.B. reeds een hele tijd een koppel vormt en dat de steun van C. belangrijk is voor mevrouw O.B. bij de opvoeding van haar zoon Y. Nog daargelaten de vaststelling dat uit laatstgenoemde attest niet eenduidig blijkt dat dit gaat over de verzoekende partij, nu enkel verwezen wordt naar C., stelt de Raad vast dat uit beide voornoemde attesten geenszins kan afgeleid worden dat de verzoekende partij de vader is van het kind waarvan mevrouw O.B. zwanger is.

In casu blijkt dan ook dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat er in haar geval humanitaire redenen zijn die de verwerende partij niet in rekening heeft gebracht of niet correct heeft beoordeeld.

3.1.8. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat noch een schending van het redelijkheidsbeginsel, noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet aannemelijk wordt gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

3.2.1. Na citering van artikel 8 van het EVRM en een theoretische uiteenzetting betreffende voornoemde bepaling, stelt de verzoekende partij dat zij feitelijk samenwoont met haar Belgische vriendin, dat de vraag of de wettelijke samenwoning ook in de registers van de Burgerlijke Stand dient te worden geregistreerd voorligt voor de familierechtbank, dat het feit dat er geen wettelijke samenwoning geregistreerd werd nog niet betekent dat er geen sprake kan zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat dit een situatie is die in feite dient geapprecieerd te worden. Zij wijst erop dat zij sinds 2012 een relatie onderhoudt met haar Belgische partner, dat zij bij haar aankomst op het Belgisch grondgebied ook meteen bij haar is ingetrokken, hetgeen de woonstcontrole en de gelijklopende verklaringen van haar en haar partner bevestigen, dat bovendien haar partner zwanger is en het kind wordt verwacht op 18 januari 2016. De verzoekende partij meent dan ook onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen zodat het tweede lid in ogenschouw dient te worden genomen. De verzoekende partij erkent dat de inmenging bij wet is voorzien en dit in artikel 7 van de vreemdelingenwet, alsook bevestigt zij dat de bestreden beslissing één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, doch wijst zij erop dat de inmenging ook noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving of dat er een proportioneel evenwicht moet bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoet). Zij wijst erop dat om te bepalen of het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, er gekeken moet worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht of dat het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf, dat in geval van een eerste toelating, zoals *in casu*, het EVRM niet automatisch aanneemt dat het gaat om een inmenging maar de bestreden beslissing nog steeds dient getoetst te worden aan het eerste lid van artikel 8 van het EVRM, dat de staat namelijk moet aantonen dat er een billijke afweging gemaakt werd tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. Aan de hand van de 'fair balance'-toets zal, volgens de verzoekende partij, blijken of er sprake is van een positieve verplichting tot het in stand houden van het gezinsleven, dat dit een afweging van de belangen inhoudt in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid, dat deze toets inhoudt dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap, dat per geval de concrete omstandigheden moeten worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op een gezinsleven te handhaven. Is die er en heeft de staat deze niet nagekomen, dan is er sprake van schending van artikel 8 van het EVRM volgens de verzoekende partij, daar de staat dan haar verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM niet is nagekomen. De verzoekende partij wijst erop dat indien na de belangenafweging blijkt dat er geen sprake is van een positieve verplichting voor de staat, dan is er geen schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij meent dan ook dat er een onderzoeksverplichting rust bij de staat, dat bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval dienen te worden onderzocht in het kader van de billijke belangenafweging.

De verzoekende partij verwijst naar arrest 'Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands' waarin werd geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door excessief formalisme, dat factoren welke meespelen in de belangenafweging de beantwoording van de vraag is of het voor de verzoekende partij (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong en het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering. De verzoekende partij meent dat het *in casu* duidelijk is dat haar gezinsleven niet kan worden verdergezet in het land van herkomst, dat met betrekking tot de banden met het land van herkomst er inderdaad kan gesteld worden dat deze nog sterk aanwezig zijn, doch dat

uit het relaas van de relatie van zij en haar partner blijkt dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te volgen naar Turkije daar zij in België de zorg over haar minderjarige zoon heeft, die een hersenbeschadiging heeft opgelopen en hier constante zorg en monitoring nodig heeft. Zij wijst erop dat reizen in zijn toestand niet wordt aangeraden en dat hij in België sedert jaren gevolgd wordt door een trouw team van specialisten. De verzoekende partij meent dat het dan ook duidelijk is dat het gezinsleven onmogelijk in Turkije verder kan gezet worden omdat haar partner België niet kan verlaten, dat gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel en het centrum van belangen dat voor haar nadrukkelijk in België ligt, gewezen dient te worden dat het algemeen belang van de verwerende partij niet prevaleren op de persoonlijk belangen die zij kan laten gelden.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing in strijd is met de Belgische wet en dat zij onverwijld in vrijheid moet worden gesteld.

3.2.2. De Raad wijst er op dat in zoverre de verzoekende partij een vrijheidsberovende maatregel wenst aan te vechten, een dergelijke maatregel niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Ten overvloede wijst de Raad op artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet. Voornoemd artikel bepaalt expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of een vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

3.2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Vooreerst wijst de Raad erop dat wat aangaande de formele motiveringsplicht reeds uiteengezet werd onder punt 3.1.3.

Vervolgens wijst de Raad er eveneens op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij ook betreffende artikel 8 van het EVRM en het door de verzoekende partij ingeroepen gezinsleven motiveerde. Zo wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing betreffende de relatie van de verzoekende partij op dat door het Parket van Hasselt werd vastgesteld dat de verklaring van wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, dat de gemeente Zonhoven op grond van voormeld advies van het Parket de wettelijke samenwoning weigerde te registreren, dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet voorligt door het enkele feit dat een beroep werd ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de gemeente en dat ook het feit dat mevrouw O.B. meldt zwanger te zijn geen afbreuk doet aan de vaststelling dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden is. Voorts motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing nog dat gezien de negatieve vaststellingen van het Parket met betrekking tot de doorleefde familieband tussen de verzoekende partij en mevrouw O.B. het inreisverbod geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM inhoudt, dat het inreisverbod evenmin een breuk van de relaties met andere in België verblijvende familieleden betekent.

Aldus kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de individuele en concrete omstandigheden van haar geval, in het licht van artikel 8 van het EVRM, niet werden onderzocht en dat desbetreffend geen belangenafweging werd gedaan. Eveneens stelt de Raad vast dat, hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat, in de motieven wel degelijk kan gelezen worden waarom de verwerende partij van mening is dat in voorliggend geval het inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.2.5. De Raad verwijst naar het advies van 2 april 2015 uitgaande van het Parket van Hasselt. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier en het bevat een aantal zeer duidelijke contra-indicaties voor het aannemen van een effectief beleefde gezinssituatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de weigering van de gemeente tot het registreren van de wettelijke samenwoning gelet op het advies van het Parket waaruit kan afgeleid worden dat de verklaring van wettelijke samenwoning niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De Raad is van oordeel dat het de verzoekende partij toekwam om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij blijft hierin volkomen in gebreke.

De Raad wijst er op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar partner. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de relatie die zij onderhoudt met mevrouw O.B. een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zij beperkt zich tot de stelling dat zij de relatie onderhouden sinds 2012 en dat zij samenwonen sinds haar aankomst op het Belgisch grondgebied zoals blijkt uit hun verklaringen en de woonstcontrole. Het louter samenwonen duidt niet op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoekende partij voorts voorhoudt dat zij een relatie onderhouden sinds 2012, beperkt zij zich tot loutere beweringen doch legt hiervan geenszins

bewijzen voor die een dergelijke stelling kunnen staven. Betreffende het voorgelegde attest van 22 april 2015 waarbij een dokter verklaart dat C. en mevrouw O.B. reeds een hele tijd een koppel vormen en dat de steun van C. belangrijk is voor de opvoeding van haar zoon, wijst de Raad er opnieuw op dat uit het attest niet eenduidig blijkt dat dit gaat over de verzoekende partij, nu enkel verwezen wordt naar C. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aangaf dat de eerste ontmoeting tussen haar en mevrouw O.B. plaatsvond op 28 december 2014. Zelfs indien de in het attest vernoemde persoon C. zou verwijzen naar de verzoekende partij, dient de Raad vast te stellen dat het attest dateert van 22 april 2015 en dus nog geen vier maanden na de eerste ontmoeting, zodat dit attest op zich, zonder andere elementen en bewijzen die de relatie staven, onvoldoende is om een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

De verzoekende partij wijst voorts op het feit dat haar partner een kind van hen samen verwacht, doch laat opnieuw na aan te tonen dat het kind dat mevrouw O.B. verwacht haar kind is. Zoals reeds gesteld komt het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toe om op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

3.2.6. In zoverre de verzoekende partij zich beroept op het gezinsleven tussen haar en het ongeborn kind, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet aantoont dat het kind dat mevrouw O.B. verwacht haar kind is. Bovendien moet worden geduïd dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, *Kroon e.a. v. Nederland*, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM is er heden nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en het ongeborn kind.

Nu de verzoekende partij het bestaan van een effectief doorleefd gezinsleven met mevrouw O.B. noch met het ongeborn kind aannemelijk maakt, kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

Aangezien geen gezinsleven aannemelijk werd gemaakt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient evenmin te worden nagegaan of er *in casu* – het betreft immers een situatie van een eerste toelating en is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf – een positieve verplichting bestaat voor de overheid om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER